

En orientering mod Stillehavsområdet: Det Eurasiske System

Det følgende er et udskrift af LPAC-videoen (2013) af samme navn, der kan ses her:

<https://www.youtube.com/watch?v=yXrKfx2noqE>

USA har ikke gjort fremskridt i mere end 40 år. Vi har ikke set nogen udvikling af ny infrastruktur af betydning; ingen udvikling af fissionsøkonomi, og et rystende tab af industri. Fra et fysisk-økonomisk standpunkt er USA en knækket nation.



*Helga Zepp-LaRouche på Kinas kyst,
»Den Eurasiske Landbros Terminal Øst«, 1996.*

Befolkningstilvæksten, og vækstraten i energi pr. person, som man kunne have projiceret baseret på den fremskridtsrate, som Kennedy-regeringens økonomiske politik repræsenterede, har vist et skarpt kollaps.

I en ånd, hvor vi vender tilbage til hensigten bag JFK's økonomiske vision, kan vi konkret fastsætte et mål, hvor vi øger energigennemstrømningstætheden¹ pr. person til et niveau, der svarer til en fissions- og fusionsøkonomi. For USA og vore fremtidige allierede tværs over Stillehavet i Asien vil dette kræve, at vi øger det aktuelle hovedforbrug af elektricitet fra det aktuelle niveau på 10.000 gigawatt til et sted mellem 25 og 45.000 gigawatt.

I realiteten er den eneste del af verden, der har haft en forøgelse af energigennemstrømningstætheden pr. person i de seneste årtier, Asien.

¹ Energi-gennemstrømnings-tæthed: Et kortfattet overblik, video <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>

Initiativet til at skabe reel, fysisk, økonomisk vækst i Asien har tilsyneladende forskellige årsager, men disse er alle bundet til en respons til det transatlantiske systems sammenbrud. I de senere år har asiatiske nationer overtaget meget af den produktion, der er forsvundet fra USA. I Kina optræder meget af denne produktion som fremstilling gennem billig arbejdskraft og gør Kinas økonomi afhængig af eksport til Vesten. USA er ligeledes blevet mere afhængig af eksport af »højere teknologi« fra lande som Sydkorea til fremstilling af komponenter, som vi har mistet kapaciteten til selv at fremstille.

I de asiatiske nationer og i nogle kredse i USA er der et ønske om at komme længere frem og komme ud af denne krise. Dette reflekteres i nylige erklæringer fra Kinas nye regering, ledet af præsident Xi Jinping, samt af ønsker hos grupperinger i Rusland, Japan og Sydkorea. Et nyligt pust af bilaterale møder har fundet sted mellem statsoverhovederne for Kina, Rusland, Indien og Sydkorea. Disse diskussioner dækker de afgørende felter energi

og udvikling af kernekraft, eurasiske transportkorridorer og militærsamarbejde, der finder sted i sammenhæng med Obamas økonomiske og militære provokationer over for Rusland og Kina i særdeleshed.

Den bedste måde at opsummere den skarpe kontrast i anskuelse er ved at sammenligne udtalelser fra præsident Obama og den nye kinesiske præsident om fusion. Alt imens præsident Obama under en tale til en gruppe vælgere i Virginia om økonomien udtalte, at »vi har ikke brug for smart fusionsenergi eller noget«, så holdt Xi Jinping, under et besøg i Institut for Plasmafysik ved det Kinesiske Videnskabsakademi (ASIPP) for at se den Superledende EAST-tokamak, en kort tale i kontrolrummet og sagde: »Fusion er et storslået koncept. Menneskeheden kan ikke undvære energi for sin eksistens og udvikling, og vi vil ikke kunne opretholde anvendelsen af energi uden videnskab og teknologi. Forskning i fusion vil bane en lysende vej for menneskeheden inden for alternativ energi.«

Alt imens ingen nation på egen hånd kan løse krisen, så har vi et grundlag for en ny alliance over Stillehavet, der kan påbegynde arbejdet hen imod en global fusionsøkonomi.

Hvad fremskridt er

Mennesket adskiller sig fra dyrearterne.

Menneskets fremskridt karakteriseres af stadigt højere grader af energigennemstrømningstæthed (EGT), defineret som en større koncentration af elektricitet pr. kvadratmeter tværsnit af aktivitet, og som kan præstere mere og højere kvalitet af arbejde. Stadigt højere grader af EGT svarer til en transformation af den Produktive Relative Befolknings-Tæthed (eng.: PRPD, Produktive Relative Population Density), der måler graden af mulig menneskelig beboelse på en kvadratkilometer iht. et givent teknologisk niveau, samt den potentielle befolkningsstørrelse, der kan oppebæres dér. Som Lyndon LaRouche skrev i sin lærebog i økonomi, så er dette et omtrentligt mål for udviklingsniveauet i en kultur, der er i stand til at måle udvikling over et tidsforløb, eller forskellige kulturers relative økonomiske potentiale.

Infrastruktur skaber et felt af fysisk-økonomisk potentiale, der transformerer det berørte territoriums økonomiske rum-tid. Lad os tage en fabrik som eksempel: dens produktivitet bestemmes ikke kun af selve fabrikken, men af det fysisk-økonomiske felt, der er skabt af den infrastruktur, i hvilken fabrikken befinder sig.

At anvende disse principper for økonomisk videnskab betyder at koncentrere en høj tæthed af avanceret infrastruktur og energikilder med højere EGT, såsom fission og fusion, og med dette kan vi skabe en udviklingskorridor, der skaber de mest produktive territorier, menneskeheden nogen sinde har kendt. Det er det nødvendige perspektiv for at overvinde denne globale krise.

Udviklingsprojekter

En korrekt idé om, hvordan fremtiden bør se ud i henhold til disse standarder, kan illustreres gennem en idé om et fusionsprogram fra Mississippi i vest og ind i Asien, og henover samme område for at sikre og udvikle den

nødvendige forsyning af vand i USA, Kina og andre nationer. Disse territorier kan forbindes gennem et link via magnetogs-jernbaneforbindelsen over Beringstrædet, transportinfrastruktur, der kan transformere nationernes fysiske rum-tidsrelationer. Vi forbinder ikke simpelt hen punkt A med punkt B – som jernbanerne i kolonitidens Afrika gjorde, hvor de løb fra mine til havn – men hvor de skaber en reel udviklingskorridor, med særlig fokus på ressourcepotentialer i Sibirien og Arktis. Lad os gennemgå udviklingerne i Asien på disse fronter, der overordnet set har ideen om en fusionsbaseret økonomi.

Den Nye Silkevej

Ud over at være fortæller for udviklingen af fusionsenergi har den nye kinesiske præsident Xi Jinping også foreslået udviklingen af et projekt, der helt bestemt ville kræve en energikilde med høj energigennemstrømningstæthed såsom fusion – en »Ny Silkevej«, en idé, der blev promoveret af Helga Zepp-LaRouche i 1990'erne. Denne idé er baseret på ideen om at skabe fysisk-økonomiske udviklingskorridorer, der strækker sig hen over Centralasien og forbinder Asien og Europa og, som Xi Jinping sagde, skaber »en uafbrudt rute fra Østersøen til Stillehavet«. En sådan korridor ville gå igennem Mongoliet, Afghanistan, Iran, Indien og Pakistan.

Udviklingskorridorer, der er udarbejdet til at forøge den Produktive Relative Befolknings-Tæthed, bør benytte sig af transportteknologiens absolut mest fremskudte grænse, som er magnetog (maglev; magnetic levitation), og som udelukkende bliver udviklet i Asien. Kommercielle maglev-systemer eksisterer kun i Kina, Japan og Sydkorea. Et tidligt maglev-koncept blev skabt i Brookhaven National Lab i USA i 1968, men blev aldrig udviklet her. Alt imens der ikke foreligger noget officielt forslag, så er det eneste maglev-projekt på bordet i USA en planlagt rute fra Los Angeles til kasinoerne i Las Vegas, og så en rute fra Washington, D.C. til New York, som skal finansieres af en japansk bank.

Hertil kommer, at Kinas højhastigheds-jernbanenet ikke blev etableret før i 2007; i 2010 dækkede det 5193 miles (8.357 km), og i 2020 forventes det at dække 9941 miles (16.000 km). Verdens længste højhastigheds-jernbanerute, der løber fra den kinesiske hovedstad Beijing til Guangzhou i syd, åbnede sidste år. Med en gennemsnitshastighed på 186 miles/t (299 km/t) løber den over 1428 miles (2.298 km), svarende til en afstand som fra Washington, D.C. til Houston, Texas, på 8 timer. I kontrast hertil tager det U.S. Amtrak-tog, der kører fra New York til Miama, en kortere afstand, næsten 30 timer.

Biosfærisk bearbejdelse

Meget af territoriet langs den Nye Silkevej er meget rig landbrugsjord; men det er også i Asien, at vi ser det største initiativ til at transformere mindre frugtbar jord ved hjælp af store projekter, der forøger den potentielle relative befolkningstæthed i et givent område.

Selv om det er på en mindre skala end den Nordamerikanske Vand- og Elektricitetsalliance (NAWAPA), så

vil Kinas Syd-Nord Vandprojekt overføre 25 MAFY² fra Yangtze-floden til den Gule Flod, og det kommer snart i drift. (Projektets vestlige rute, som man stadig mangler at udføre gennemfærdighedsundersøgelser af, ville kræve konstruktion af dæmninger og tunneller for at krydse Qinghai-Tibet-plateauet, og som muligvis ville resultere i udviklingen af ingeniørmæssige teknikker, der kan anvendes andre steder). Den vestlige rute kunne også omfatte en plan for skabelse af elektricitet og omdirigering af vand fra Yarlung Zangbo-floden, der hedder Brahmaputra der, hvor dens vande krydser over til Indien, til tørre områder i Kina. En 10 mil lang tunnel, som projektet kræver, kunne muligvis udføres ved hjælp af atomeksplosioner til fredeligt formål.

Her har vi igen et tilfælde, hvor Kina handler på et initiativ for at udvikle det, som USA ikke har gjort med NAWAPA i årtier, siden dette projekt oprindeligt blev foreslået.

Nuklear fission

Mens vi arbejder på et forceret program for at skabe et gennembrud i fusion, kan og bør fission (kernekræft) gennemføres på en langt større skal, sådan, som det var hensigten i USA under John F. Kennedys regering.

Asien er i øjeblikket førende inden for udviklingen og anvendelsen af kernekræft, selv om ideen om et Asien med kernekræft er blevet angrebet. Efter styrke 9-jordskælvet i Japan i 2011, vendte fokus sig hurtigt bort fra de titusinder af faktiske dødsfald, der skyldtes den efterfølgende tsunami, og mod den såkaldte trussel, som Japans kernekraftværker udgjorde. Japan har i alt 50 kernekraftværker og blev tvunget til at lukke dem alle ned eller suspendere driften, konfronteret med dette pres. Japan må løse paradokset med »To udgaver af Japan«, der ofte har defineret landets identitet, og som i øjeblikket udgør et valg mellem enten at være slave for det hændende, transatlantiske system, eller også følge det reelle ønske om udvikling, der kommer fra Asien. Disse to alternativer er uforenelige, og det står klart, hvilket Japan må vælge.

Kina er førende mht. at genoplive en forpligtelse over for kernekræft (fission), med 16 kernekraftværker og store planer om udvidelse. Tæt ved 30 værker er under opførelse, og der er planlagt yderligere reaktorer, inklusive nogle af verdens mest avancerede, såsom en 200-megawatt højtemperatur-gasafkølet reaktor (HTGR), der efter planen skal stå færdig i 2017. Dette vil give en stigning på fem til seks gange så stor kapacitet for produktion af elektricitet, til 58 GW i 2020, og dernæst muligvis 400 GW i 2050. Her har vi endnu et tilfælde, hvor teknologien blev udviklet, anvendt og dernæst opgivet i USA. Fort St. Vrain-elværket i Colorado var i drift som en HTGR fra 1979 til 1989, hvor det blev nedlagt; der er ikke bygget nogen tilsvarende reaktorer siden da.

En anden anvendelse af kernekræft i Asien, udover et middel til samarbejde mellem diverse nationer, er kon-

struktionen af Kra-kanalen igennem Thailand, som er endnu en kandidat til en konstruktionsform, hvor man anvender fredelige atomeksplosioner. En sådan kanal, der vil erstatte det overtrafikerede Malaccastræde, centreret omkring den historiske, britiske post Singapore, ville ikke alene gøre en økonomisk udvikling af Thailand mulig, men kunne også blive et hovedelement i det, præsident Xi Jinping refererer til som en »Ny Maritim Silkevej«.

Rusland og Rosatom har været foregangsmænd i produktionen af flydende kernekraftværker, til trods for, at de første flydende kernekraftværker var amerikanske og blev bygget som en del af den amerikanske hærs energi-program i 1960'erne. I 2015 er det Ruslands plan at have bygget syv sådanne fartøjer. Rusland er også gået foran mht. at hjælpe med at bringe kernekræft til mindre udviklede områder i Asien, såsom Vietnam, hvor Rusland hjælper med at bygge reaktorer. For nylig indgik Vietnam en bilateral aftale med Rusland om byggeri af dets første kernekraftværk med et lån, udstedt af Rusland. I øjeblikket er der planlagt opførelse af 12 kernekraftværker med anvendelse af russisk, japansk og sydkoreansk teknologi.

Nuklear fusion

Kina, Japan og Sydkorea har alle superledende tokamakker, og Japan har verdens største superledende stellarator. Japans GEKKO XII vil blive opgraderet med yderligere en laser og bliver en del af et eksperiment for 'hurtig antændelse' (ignition). For nylig har Japan tilskyndet Rusland til, at de to lande bør arbejde sammen og gøre en maksimal indsats for at gennemføre ITER-projektet inden for det kortest mulige tidsrum. Alt imens USA er hjemstedet for flere eksperimentelle fusionsdesign, så har USA også erhvervet den udmærkelse, at det er den eneste, sådan nation, der har annulleret eller nedlukket flere af dem.

Arktisk udvikling

Ligesom tilfældet er med udviklingen af en Ny Silkevej, en bestræbelse, der vil øge den potentielle, relative befolkningstæthed ved at øge den energigennemstrømningstæthed, der anvendes, således er det også tilfældet med udviklingen af Arktis, som Rusland har haft et enormt fokus på.

Med 9.000 registrerede mineral-aflejringer har Sibirien 90 % af verdens Pd (palladium), 80 % af verdens Ta (tantal), 40 % af dens Pt (platin), 36 % af dens Ni (nikkel), 27 % af dens Sn (tin) og Fe (jern), og 16 % af dens Zn (zink), for blot at nævne nogle få metaller. Sibirien rangerer på førstepladsen mht. potaske (kali) og diamanter, andenpladsen mht. fosfor, og på tredjepladsen mht. Au (guld). *Med fusionsenergi som ny platform kan potentialet for udvinding af disse ressourcer transformeres, som det eksemplificeres af, men ikke begrænses til, de høje energigennemstrømningstætheder, der præsteres af fusionsfaklen ...*

Selvfølgelig ville udviklingen af amerikansk og canadisk Arktis med NAWAPA tilbyde et lignende potentia-

² million acre feet per year; den volumen vand, 43.560 kubikfod, der vil dække et område på en acre i en dybde af en fod, -red.

le, men endnu engang har vi her et tilfælde, hvor det er i Asien, at planerne forvandles til handling.

Byggeriet af en hovedjernbanelinje i canadisk Alaska kunne tage op til 5 år, baseret på strenge planer, udført af tidligere guvernør Murkovski, og på andre planer. Den aktuelle jernbane i dette område slutter lige nord for Prince George, BC. Der bør bygges to spor herfra og til Fairbanks, Alaska, der rent funktionelt forbinder USA og Canada i dette område, og som totalt vil kræve 2.000 mil jernbanespor, og en tilsvarende afstand med nye spor vil være krævet på den russiske side for at fuldstændiggøre en fungerende forbindelse over Beringstrædet. Afstanden mellem Fairbanks og Egvekinot, en bymæssig bebyggelse i Chukotka, er på 975 miles, og svælget mellem Uelen og Wales, de to, nærmest beliggende punkter på begge sider Beringstrædet, er blot 65 miles. Alt imens der ikke findes noget fremskridt eller nogen forpligtelse til at bygge jernbanen på den amerikanske side, så har Rusland planer om at påbegynde en udvidelse af sin jernbane østover. I 2006 blev en beslutning under mandat fra præsident Putin truffet om at inkludere en jernbane, der strækker sig fra Jakutsk til Magadan, i Ruslands transportstrategi frem til 2020, og som i øjeblikket er under opførelse.

Det russiske initiativ for udviklingen af Arktis er ligeledes vigtigt, fordi det tjener til at komplettere det andet område, hvori asiatiske nationer er førende: koloniseringen af rummet og særligt Månen.

Kolonisering af rummet

Ved siden af aktivt at bygge en ny »rum-by« ved navn Vostochny Cosmodrome, har Rusland fremlagt planer for udviklingen af en faktisk, Måne-lignende koloni på øen Kotelny, ved navn Umka. Kolonien er blevet udarbejdet, hvor man som model har taget designet af ISS-rumstationen, og hovedarkitekten har sagt, at den kunne udgøre en model for, hvordan mennesker kan leve på Månen.

De kinesiske, russiske og koreanske rumagenturer har offentligt diskuteret deres planer om at vende tilbage for at udvikle baser på Månen, og et kinesisk månelandingsfartøj gennemførte for nylig med succes en blød landing, den første i mere end 40 år. Kineserne har erklæret, at de har planer om at forfølge muligheden af at anvende den helium-3, der (til overflod) findes på Månens overflade, som et potentielt brændstof til fusion, som en del af et reelt perspektiv for udvikling af Månen.

Dette har altid været ideen bag Apolloprogrammet, en pointe, som tydeligvis er gået hen over hovedet eller er blevet undgået af præsident Obama, der på tåbelig vis fremførte, »Har været der, har gjort det«, som en retfærdiggørelse af, at USA ikke skulle behøve vende tilbage til Månen. USA er nu afhængig af Rusland for transportering af sine astronauter til ISS-rumstationen, og man spekulerer nu, at Kinas rumstation under udvikling i fremtiden kunne erstatte ISS, i takt med, at denne når til slutningen af sin levetid samtidig med, at Kinas rumstation bliver færdig.

Marsmissioner skal efter planen have deltagelse fra både Rusland og Kina i 2016. »Exo Mars«-missionen, som i øjeblikket er en fælles bestræbelse mellem Europa

og Rusland, blev udtænkt som et fælles ESA/NASA-projekt, men da NASA trak sig ud af missionen, blev ESA tvunget til at se sig om efter en anden partner i Rusland for at sikre tilstrækkelige midler. Med hensyn til rummet behøver vi ikke gennemgå alle de seneste fiaskoer, som det russiske rumprogram har haft, men det understreger den pointe, at, i dette og i andre felter, der repræsenterer videnskabens og teknologiens fremskudte grænser, er det USA, der er gået foran og har udmærket sig, men virkeligheden er, at denne plan stort set er blevet opgivet, i særdeleshed efter John F. Kennedys regeringstid, og er i stedet blevet taget op af Rusland, Kina og andre nationer i det asiatiske Stillehavsområde. Den 5. november (2013) lancerede endnu en asiatisk nation, Indien, sin første mission til Mars.

Der er endnu et betydningsfuldt træk i diskussionen om kolonisering og udforskning af rummet: planetforsvar. Rusland, der oplevede et meteornedslag, der gudskelov ikke havde fatale følger, i nærheden af Tjeljabinsk tidligere på året, har erklæret sin forpligtelse til at gøre planetforsvar til en prioritet. Men det er ikke blot russernes erklærede forpligtelse, der er af betydning – det, der er særdeles betydningsfuldt, er, at dette er et felt, hvor Rusland har bedt om at samarbejde med USA. Der er ikke kommet noget officielt svar fra USA's regering på Ruslands forslag fra 2011 om at samarbejde om et program, de kalder »Strategisk Forsvar af Jorden«.

Dette tilbud fastslår en vigtig pointe, der ikke bør overses, når man ser på det initiativ for udvikling, der kommer fra det asiatiske Stillehavsområde, og denne pointe er ønsket om at gå i fælleskab med USA. Det er ikke blot et ønske; det er en nødvendighed.

Der findes kun to muligheder for USA's fremtid, og således også for det asiatiske Stillehavsområde, og for verden. Den ene mulighed er den, at fortsætte ud ad det nuværende, uerholdelige spor, på hvilket vi nu befinder os, og som er defineret af økonomisk og militær provokation med det skræmmende, potentielle resultat, der hedder atomkrig. Den anden mulighed er at samarbejde omkring menneskehedens fælles mål, hvor man øger den anvendte energigennemstrømningstæthed og den relative, potentielle befolkningstæthed i de udstrakte, underudviklede områder af planeten til at opretholde en større, mere produktiv og mere kreativ befolkning. Selvom det i denne henseende synes at stå klart, hvilken mulighed, man bør vælge, så vil et skifte væk fra den nuværende kurs kræve et brud med den politik og de ideer, der har været fremherskende i vores umiddelbare fortid og er det i vores nutid, for at kunne sikre en meningsfuld fremtid for menneskeheden.

Alt imens de asiatiske Stillehavsnationer har brug for den videnskabelige viden, teknologi og fordele ved vores form for regering, såsom et statsligt kreditsystem efter Alexander Hamiltons principper, så står det klart, at, med hensyn til inspiration, så må vi nu se hen til Stillehavsområdet.